Ч. 270. Неділя 17 (4) грудня 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

З Ради державної.

На вчерашнім засїданю палати послів приступлено до дискусиї буджетової. Референт провізориї буджетової пос. Скене жалував ся на невідрадні відносини парляментарні, через що парлямент не може як слід вести контролї над господаркою державною. Бесїдник пригадав сцену з палати послів, коли два посли нараз промавляли і ганьбили себе взаїмно та кидали ся на правительство. Опісля обговорював Скене пильні внесеня в справі поліпшеня платнї урядників і противив ся наглому трактованю справи, хоч признавав, що материяльне положенє урядників єсть невідрадне. Що до загального права голосованя, то всї знали, що мусить до того прийти. (Тут відзивають ся голоси: Се не належить до провізориї буджетової. — Ґр. Штірґк: Протестуємо против того, щоби ви давали нам лекцию о загальнім праві голосованя). Референт звернув відтак на народні спори і остаточно закінчив свою бесїдою просьбою о принятє провізориї буджетової.

Опісля промавляв пос. Жачек і доказував, що причиною всего злого в Австриї єсть дотеперішна ординация виборча, прикроєна для Нїмцїв, котрі мимо того своєю обструкциєю забили парлямент. Чехи мають надію, що Австрия дійде ще до розцьвіту. Бесїдник заявив, що чеські посли приняли ідею загального голосованя, будуть єї підпирати і о ню бороти ся. Бесїдник остерігав правительство перед такою реформою, котра би дала такий вислїд як теперішна ординация. Борба национальна — казав пос. Жачек — не щезне з парляменту через загальне голосованє, але треба з тою реформою перевести основну ревізию конституциї з увзглядненєм факту, що Австрия єсть союзом держав, повставшим з історичного получення кількох королївств і країв, котрих відносини суть відмінні. Було би в інтересї загального добра, як би соймам дано автономію і таку компетенцию, яка відповідає тій ріжнородности відносин.

Промавляло ще кількох бесїдників а відтак забрав голос президент мінїстрів бар. Ґавч і сказав, що в справі положеня урядників єсть єго обовязком в імени правительства не розбуджувати занадто великих надій і не давати занадто великих приречень. Тим не хоче сказати, щоби правительство не хотїло піти так далеко, як зі взгляду на відносини фінансові може піти. В комісиї буджетовій правительство буде мати нагоду звернути увагу на то, який стан фінансовий був би конечний. Відтак перейшов бар. Ґавч до обговореня реформи виборчої і сказав, що закиди, піднесені против правительства, мовби оно лиш хотїло витворити нову ситуацию, несправедливі. Таке говорене то хиба вираз того, що кождий має право висказувати свою гадку. Того права жадає президент мінїстрів і для себе і заявляє з цїлою рішучостию, що правительство в лютім слїдуючого року внесе заповіджене предложенє.

Наведені доси закиди не могли відвести правительство від того наміру анї єго захитати. Ґадаємо — казав президент мінїстрів — що реформа виборча єсть конечна і дало би ся навести численні голоси з послїдних лїт, що єї домагають ся. Мінїстер думає, що се средство доведе до цїли, а що до порушених обав, то они в міру поступу праць над предложенєм заявили, що також послїдні в тій справі сумніви у правительства щезли. Президент мінїстрів просив наконець о принятє провізориї буджетової.

Пос. Николай Василько заявив, що причиною всего злого, якого Русини дізнають в Австриї, єсть несправедлива ординация виборча. Річ проста, що Русини займають супротив правительства вижидаюче становище. Бесїдник завіряв, що він анї нарід руский не успособлені ворожо супротив народу польского. Поляки і Русини в Галичинї суть за загальним

---

15)

В американьских містах промислових.

Після Е. Гессе-Вартеґґа — зладив К. Вербин.

(Дальше).

Не завсїгди було в Пітсбурзї так повно диму, так погано, страшно і гидко для чужинця, що тут заїхав, як нинї, коли запах нафти, ґазу і сїрки мішає ся иногдї з душачим димом, коли чорний товстий порох вугля і саджа осїдають на сорочцї і маншетах, на папери до писаня, на столї, на тарелях і обрусах в столових салях, на постели, занавісах, в спальни і коли треба лиш рукою потерти ся по лици, щоби стати сальоновим мурином; коли сягаючі аж до хмар закопчені будинки поробили з вузких, оживлених, гутірних улиць темні дебри для всего руху, в котрих все лиш около того крутить ся, щоби виробити як найбільше сталї, видобути як найбільше вугля, наробити як найбільше скла, а при тім всїм, що найважнїйше, заробити як найбільше!

Півтора сотки лїт тому назад вела ся тут борба не о гроші, але о панованє білих над червоношкірими, а як она закінчила ся в користь білих, то знов білі зачали вести війну самі з собою, Анґлїйцї з Французами. Під ту пору стояла тут коло сутечи двох рік, Мононґаґели і Аллеґені, на тім плоскім клинци, де тоті ріки сполучають ся у велику ріку Огайо (Ohio), мала кріпость, обведена мурами з частоколами. Єї побудували Французи і назвали Форт Дікен (Fort Duquesne). Тодї були ще Французи панами в північній Америцї, але їх любі сусїди в тамтого боку каналу Ля Манш, Анґлїйцї, відзначали ся вже тодї своєю „безкористовностию“, котрою й до нинї люблять чванити ся. Північна Америка була смачним кусником для них і они видирали єго Французам дрібку по дрібцї, а під конець 1758 р. мали Французи ще лиш тоту кріпость Дікен в своїх руках. Анґлїйский ґенерал Форбс (Forbes) пустив ся був і туди зі своїм войском.

Вечером дня 24 падолиста розложив ся він табором недалеко тої кріпости, але коли на другий день хотїв брати приступом кріпость, побачив з неї лиш велику купу румовища. Французи в ночи уступили ся, а французкий прапор з білими лїліями щез від тої пори на завсїгди із всхідної Америки. По них запанували тут Анґлїйцї бодай на пів сотки лїт. На місци форту Дікен побудував Форбс новий форт і назвав єго в честь великого анґлїйского мужа державного, Віллєма Пітта, Пітсбурґом, і тут стоїть ще до нинї один острог, довкола котрого в пізнїйших часах побудувало ся місто.

Требаж знати, що той Пітт має і для Американцїв велике значінє, бо хоч певно мимоволї, але все-таки причинив ся до основаня теперішних Сполучених Держав північної Америки. Віллєм Пітт, званий також старшим Піттом для відрізненя від свого сина, був сином Томи Пітта, ґубернатора в Мадрасї і родив ся 1708 р. Він служив у войску, але коли єго вибрано до парляменту і він прилучив ся до опозициї, то єго виключено з войска, а він перекинув ся тодї зовсїм на поле полїтичне і тут здобув собі славу великого полїтика і титул льорда Четем (Chatham). За єго часів настали були спори межи Анґлїєю а єї кольонїями в північній Америцї, котрі остаточно закінчили ся тим, що тоті кольонїї відорвали ся зовсїм від материого краю і дали початок до теперішних Сполучених Держав північної Америки. А то ось як було:

Анґлїйский король Юрий і єго мінїстри хотїли через анґлїйский парлямент наложити податки на кольонїї. Таке оподаткованє само по собі не було би нїчого несправедливого, бо коли Анґлїя вела з Францією і єї союзниками семилїтну війну, котра дуже значно збільшила єї довги, то головно лиш задля кольоній. Та й Американцї взагалї не дуже були противні тому, щоби також причинити ся дечим до видатків державних; они хотїли навіть добровільно зложити ще більшу силу, як тота, котру була би Анґлїя зібрала з наложених на них податків: але они зовсїм справедливо не хотїли признати тої основи, на якій опирало ся жадане парляменту, або иншими словами, они не хотїли згодити ся на то, щоби парлямент, котрого більшість заступала не нарід але лиш анґлїйску аристократию, важив ся накладати на них податки. При тім опирали ся они не лиш на позитивне, грамотами запоручене право, але й на загальне право природи і право людскости.

Отже в тім спорі межи Анґлїєю а єї кольонїями розходило ся взагалї о засаду, а що під ту пору нове зі старим не могло погодити ся, то борба північних Американцїв з Анґлїєю

голосованем. Коли буде дана справедлива ординация виборча, то межи представителями народу польского і руского дасть ся знайти якийсь спосіб житя. Бесідник остерігав перед введенем посередних виборів, котрі Русини поборювали би з цілою рішучостию. Русини поки що не мають причини зміняти свого становища і дають правительству лиш задаток на довіре, лиш провізорию довіря. Дальше доказував бесідник, що жиди у всхідній Галичині і на Буковині хотіли би мати свою репрезентацию і підносив всілякі жаданя Буковинців.

На тім перервано дискусию а слідуюче засіданє назначено на нині.

Чи то не революция в Росиї?

Читаємо в телеґрамах з Росиї дивні і страшні вісти про події, які може викликувати хиба лиш революция і аж не хочемо вірити, щоби то все було правда, щоби так дійстно діяло ся в тій Росиї, в котрій ще кілька місяців тому назад самодержавіє та чиновництво дусило всяку хоч би й найслабшу тінь якогось свобіднійшого руху. Є у нас навіть ґазети, котрі старають ся вмовити в своїх читателів, що то все неправда, що тепер доносять заграничні ґазети про події в Росиї, а тимчасом показує ся, що в Росиї таки справдешна революция, переворот, о якім ми можемо мати лиш слабе понятє. Перед нами лежить ч. 242 виходячої в Петербурзі вже 93-ий рік ґазети „Син Отечества" з дня 12 грудня с. р. Нехай би у нас в Австриї посважилась так писати яка небудь ґазета! Певно би не побачила сьвіта божого. Придивім же ся близше сему числу.

Зараз на першій стороні перед редакцийною частию знаходять ся після звичаю в Росиї анонси а межи ними стрічаємо такий: „В перших днях грудня (старого стиля) зачне виходити в Одесї соціял-революцийна ґазета „Голос Землї". Проґрама ґазети — проґрама партиї „социялїстів-революціонерів". — Сего хиба вже досить, щоби зрозуміти, що у нас би такої ґазети не вільно було видавати. Та й конституцийна а тим більше самодержавна Росия того би не дозволила.

А дальше знаходимо таку сповістку: „Провінціональне бюро петербурґского комітету партиї социялїстів-революціонерів предкладає всім провінціональним комітетам, бажаючим увійти в зносини по причині набутя видань комітета і других справ, відноситн ся письменно в редакцию ґазети „Син Отечества" з надписию на внутрішній куверті: „Для провінціонального бюра". Хибаж се не зовсім явний зазив до социяльно революцийної орґанїзації?

Придивім же ся тепер части редакцийній. Тут на першім місци під датою 29 падолиста (12 грудня) статия під заголовком: „Хто ворохобник?" а в ній такі вельми характеристичні уступи:

В послїдних днях ходила уперта чутка о близькій відставці П. Н. Дурнова (міністра справ внутрішних). Але чутка тота була очевидно лиш виразом загального бажаня, щоби з дороги ведучої до освободженя уступив ся той ненавистний чоловік, для котрого нема нічого сьвятого і цінного крім личної честилюбивости і личної кариєри... Дурново не лиш не уступає і не думає уступати, але противно бере на себе сьмілу і неблагородну задачу спасти і укріпити побите, но на жаль ще недобите народом самодержавіє...

А дальше каже ся: Но помилає ся злий евнух росийскої свободи: нинїшна Росия то не Росия 80-их років. Суспільна самосьвідоміcть вже пробудила ся і єї не обманути і не усмирити ніяким цербером ні з лисїми ні з вовчими хвостами...

Правительство ґр. Вітте увидївши, що обманьство не удало ся, сховало поспішно лисїй хвіст а вискалило свої вовчі зуби... Наконець каже ся в тій статиї: Хто же після того справдешний ворохобник? Відповідь на то питанє не підлягає для нас ні найменшому сумнївови. Панове Вітте і Дурново в наших очах не лиш ворохобники против народа, але й заговірники і злобні провокатори. І ми твердо віримо, що час мести вже близький; все, що уперто і сліпо ставить ся на дорозї народного подвигу до свободи і права, буде небавком немилосердно зметене могучим потоком революциї.

В подібнім дусї писані й другі статиї. Нехай же тепер хтось каже, що в Росиї нема революциї! Так певно не можна би було писати за недавного ще самодержавія, так не вільно би було писати хоч би й в конституцийній Росиї. Так можна писати хиба в часах загальної революциї, а що она єсть в Росиї, се річ вже певна.

стала ся зразом і посївом тих революций в Европі, які безпосередно по тім настали. То можна би доказати хоч і не з цїлого ходу північно-американьскої революциї, то вже з бесїд старшого Пітта, з тих завзятих демократичних статий в ґазетах, які появляли ся тоді (1769) під іменем листів Юніюса, і з того величезного враженя, яке они зробили, та з розправ в північно-американьскім конґресї.

На доказ того можна навести хоч би лиш два уступи з бесїд Пітта, котрі під деяким взглядом можуть мати ще й нині значінє, а котрі показують, що Пітт в своїх поглядах станув по стороні Американців і так посередно причинив ся до їх независимости.

В 1765 роцї заявив Пітт в парляменті: „Право оподаткованя не прислугує ані правительству ані законодайній власти, бо всяка дань то лиш добровільний дарунок, котрий дає лиш сама палата послів (значить ся, заступники народу, отже сам нарід!) а при котрім участь вивисшої палати (палати панів) і корони єсть потрібна лиш задля самої форми. Низша палата єднак заступає лиш нарід Великої Британиї, отже може лиш то дарувати, що той нарід має. Але казати, що тота палата може розпоряджати майном Американців, то була би чиста безглуздість". А в славній бесїдї, яку Пітт — він тимчасом одержав достоїньство льорда Четем — виголосив з весни 1774 в палаті панів, сказано при кінци: „То було завсїгди моєю кріпкою і непохитною гадкою, і я возьму єї з собою до гробу, що наш край не має ніякого права накладати податки на американьскі кольонії. Таке оподаткованє противить ся всїм засадам справедливости і розуму державного; оно противить ся тому основному і вічному праву природи, яке містить ся в основних законах британьскої конституциї, а іменно, що все, що чоловік набув честним способом, єсть єго безусловним майном, котрим він може свобідно розпоряджати, а котре без єго призволеня не сьміє єму ніхто забирати".

Для доповненя сеї історичної пригадки додамо тут ще, що анґлійский парлямент в порозуміню з міністерством ухвалив побирати в американьских кольонїях таксу стемплеву і завів там стемпльований папір. То викликало велике обуренє в 13 північно-американьских провінциях, котрі скликали конґрес і ухвалили противити ся тому всїми силами. Пізнїйше знесло анґлійске правительство тоту таксу, але парлямент застеріг собі мимо того право накладати податок на кольонії. Се як і иньші пізнїйші події стали ся причиною, що давні кольонії відорвали ся від матерного краю і основали окрему державу під назвою Сполучених Держав північної Америки.

Але вернім назад до Пітсбурґа. На тім місци, де колись стояли ирацїи, стоїть нині по обох боках сутечних рік ліс домів, ліс фабричних бовдурів, з котрих безнастанно підоймають ся хмари диму, на берегах жовтавих і мутних від намулу рік, по котрих плавають пароходи і лодки з набором, стоять доки і фабрики желїза, чорнила і коксові печі, валківні, ливарні і ковальні на богато кільометрів одні при других; вижини підносять ся майже від самих берегів стрімко в гору на сто і більше метрів так, що рівний ґрунт під будову промислових заведень треба було насамперед розкопанем горбів приготовити. Під конець клина межи ріками вижина спадає чим раз більше і тут на плоскім кінци побудовало ся торговельне місто з вузкими улицями, а що Пітсбурґ ставав щораз більший, то місто перенесло ся поза обі ріки і поза Мононґагелею поробили ся передмістя Бермінґем і полудневий Пітсбурґ а поза Алеґені місто Алеґені, сполучені многими мостами. Ціле місто має тепер около 800.000 жителів, а що для тих людий все-таки було за мало місця, то побудовано й тут подібно як в Ню-Йорку високі на двайцять або й двайцятьпять поверхів дерихмари.

(Конець буде).

Вісти політичні.

До ситуациї на Угорщині. — Події в Росиї. — Грециця а Румуния.

Як доносять з Відня, заносить ся на компроміс межи угорскою коаліциєю а Короною в справі мадярскої команди. Бар. Феєрварі був вчера знову на авдиєнциї у цісаря і стануло на тім, що парлямент дня 19 с. м. буде відрочений, але тимчасом ведуть ся переговори дальше. Переговори веде Сель а в єго імени також і Люкач. Кажуть, що коаліция зрече ся своїх жадань в справі мадярскої команди а за то одержить кенцесиї на иньших полях, іменно же має криза кінчити ся тим, що правительство відступить від проєкту заведеня загального права виборчого, котрого Мадяри дуже бояться, а зато буде право виборче лиш розширене, очевидно в той спосіб, щоби Мадяри нічого не потерпіли.

З Росиї надходять всї вісти на одну нуту: хаос, бунт, революция. Сим разом проявила ся революция в повній силї в Ризї. До N. fr. Presse доносять з Петербурга, що страйкуюча служба зелїзнича доставила селянам поїзд, котрим они вибрались до Риґи. По дорозї прийшло до бійки з войском, але селяни остаточно дістали ся до Риґи. Войско повитало їх там машиновими карабінами і 9 селян убито. До селян прилучили ся і иньші революционісти і пустили ся до міста. Всї правительственні будинки знищено. Розпочато бомбардованє Риґи від сторони Либави.

До Берлина наспіла знов з Петербурга через Ейдкуни така вість: Риґа відтята зовсїм від держави. Після наспівших скупих вістий у всїх тамошних фабриках настав страйк, лиш водопроводи і стация електрична суть в руху. Узброєні робітники не перепускають навіть возів. Рух товаровий відбуває ся лиш водою. Сторожа робітнича не пускає нїкого до міста.

„Син Отечества" поміщає слїдуючу телеґраму інфляндского ґубернатора Свєкінева до міністра справ внутрішних: „Риґа 10. Команди всїх річних кораблїв застрайкували. З прибуваючими кораблями нема ніякого сполученя. Треба конче вислати один кружляк і два торпедовці. Войско висилати водною дорогою. Ско-

ре прислане значної скількости войска конечне. Ваших курієрів зловлено в місцевости Волк". Тота сама ґазета доносить, що Лотиші їдуть до Риґи і сполучають ся з робітниками. Правительственні будинки горять. Дворець і уряд телеґрафічний в руках ворохобників. З Либави вислано воєнні кораблї до Риґи.

Румуньский мінїстер справ заграничних відповідаючи на інтерпеляцию в справі конфлїкту Румунії з Грециєю, заявив, що відносини не змінили ся. Візита, яку зробив румуньский посол грецкому королеви у Відни, єсть без значіня. Доки грецкі ватаги розбишаків будуть убивати і рабувати Румунів в Македонії, доти не буде мира межи нами а королївством грецким. Ужиємо всяких способів, щоби дати Греції почути наш гнів.

Новинки.

Львів, дня 16-го грудня 1905.

— **Іменованя.** Ц. к. Мінїстерство торговлї іменувало почтових офіциялів Кар. Бубера в Городку, Стеф. Ортиньского, Войт. Дуяновича, Фел. Кольмера і Стан. Остафильского у Львові, Кар. Бохниґа, Генр. Радомского і Ів. Вачиньского в Кракові старшими офіциялами почтовими, асистента Йос. Трібу у Львові почтовим офіциялом, а ґалицка дирекция почт і телєґрафів полишила їх в дотеперішних місцях службових.

— **Ц. к. краєва рада шкільна** затвердила вибір дра Тадея Мандибура, управителя мужескої учит. семинариї в Заліщиках на містопредсїдателя окружної ради шкільної в Заліщиках, а о. Григ. Васильковича і о. Ігн. Лоницкого на відпоручників повітової ради до окр. ради шкільної в Старім Самборі; — іменувала Вит. Висоцкого заступником учителя в ґімназиї в Золочеві і перенесла заст. учителя дра Брон. Сабата з І. реальної школи до VII. ґімназиї у Львові.

— **Підвисшенє платї почтовій службі** має наступити небавом, а на ту цїль має правительство підвисшити оплату від листів о 2 с., від переписних листків о 1 с., а від телеграм буде побирати за обовязкову посьвідку по 10 с. Що то підвисшенє порта в цїлости буде могло покрити видаток на побільшенє плати почтовим функционарям, доказує статистика почтового руху. В місяци вересни с. р. надано у Львові 1,405.748 звичайних листів, 1,164.990 переписних листків, а телеграмів 24.681 і крім того тисячі поручених листів і т. и. Прийшло до Львова: 453.673 звичайних листів, 461.595 переписних листків, 28.094 телеграмів і т. д. Підвишка порта лише від звичайних листів, переписних листків і телеграм, котрі прийшли до Львова і вийшли зі Львова, принесла би в тім однім місяци около 60.000 К.

— **З львівскої архиепархії.** Дїйствими радниками митроп. консисториї іменовані оо. крил. Йосиф Ших з Відня, Мих. Кульматицкий з Городка, Анат. Долиньский з Бродів і Ом. Мизь з Зборова. — Крилошаньскі відзнаки дістав окружний інспектор народних шкіл о. Вас. Навроцкий в Долинї. — Завідательства парохій одержали: Ник. Стрільбицкий в Сороках, Клявд. Спіжиньский в Делятинї, Іван Біляк в Мшанці, Йос. Макаревич в Сасові і Іван Прийма в Чемеринцях. — Канон. институцию одержали оо.: Ром. Зарицкий на Івачів, Іпол. Хомин на Дмитровичі, Ант. Рудницкий на Пранчу вел. і Теод. Кузьмів на Підгірцї. — Реченець для рукополаганя установлено на день 18 грудня. Просьби треба внести до дня 15 грудня.

— **Нові кардинали і епископи.** На тайнім консисторі, який онгди відбув ся в Римі, предложив папа іменованя нових кардиналів і епископів. Кардиналами іменовані: майордомус Ватикану Каджіяно де Азведе, архиепископ в Ріо де Жанейро Арковерде де Альбукерке Кавальканті, архиепископ з Ерляв Шамаша і архиепископ з Севіллї Спіноль. Епископ з Білгорода королївского др. Юлїй Вароші став іменований архиепископом Кальочі, Людвик Баляс іменований епископом Рожнави, ґр. Зіхи епископом в Пятицерквах, др. Беля Маєр епископом в Сатмарі, а др. Отокар Проґаска епископом в Білгороді королївскім.

— **Дрібні вісти.** З Женеви доносять, що убийник цісаревої Єлисавети, Люкені, збожеволів; хотів убити директора вязниці. — В Дрогобичи арештовано возного тамошного староства. Яна Гавловского, що украв з бюрка секретаря Криси сто кількадесять корон. — Відпоручниками міскої ради у Львові до краєвої ради шкільної вибрано передвчера дра Теофіля Цесельского 44 голосами, а 21 голосів одержав дир. Прухницкий. — Др. Марк. Мисиньский, радник висшого суду краєвого у Львові і радний міста Львова, покликаний до служби в Найвисшім трибуналї касацийнім.

— **Сильні вітри** лютили ся в Галичинї дня 13 грудня в полудне і в ночи. Поспішний поїзд, що приходить зі Львова до Кракова о 9-ій годинї 38 мінут вечером, запізнив ся з тої причини о цїлу годину, в наслїдок чого дирекция північної зелїзницї мусїла устроїти другий поїзд, котрий виїхав о годинї 11 в ночи з подорожними спізненого львівского поїзду. Подібно і віденьский поїзд прибув до Кракова з 13-мінутовим опізненем. Вихор ушкодив також телефонїчну лїнїю межи Львовом і Краковом, в наслїдок чого телефонїчне получене між тими містами було дня 13 і 14 с. м. перерване.

— **Наглого нападу божевільности** дістав передвчера дозорець дому при ул. Коперника ч. 14 Михайло Левич. Нещастного віддала поліция в опіку комісариятови II. дїльницї, аби его умістив в заведеню для божевільних в Кульпаркові.

— **Віддячив ся...** До мешканя Стефана Патїя дозорця каменицї при ул. Личаківскій ч. 39 у Львові, прийшов онгди по полудни его знакомий Никола Баландїй, денний зарібник, аби трохи загріти ся. Коли однако Патїї вийшли на хвилю з мешканя, вийшов з него також непривичний до самоти Баландїй, забираючи собі до товариства з кишенї камізольки Патїя годинник з ланцушком.

— **Новий Мойсей.** У француский місцевости Шато Гонтіє кинула ся дня 11 с. м. молода наймичка, зведена своїм господарем, в ріку Маєну, щоб покрити свій сором самоубийством. На рицї були однак рибаки, котрі кинулись єї ратувати. Та на своє велике диво заприміттили спасителї, що нещастна повила в рицї дитину. Матїр і дитину перевезено до шпиталю, де обоє находять ся зовсїм здорові. Дитину на спомин незвичайного приходу на сьвіт названо — Мойсеєм.

— **Пригода Сари Бернгард.** Сару Бернгард, звістну артистку разом з цїлою трупою обкидала публика в канадийскім містї Кібек гнилими яйцями за обидливий вислів великої артистки про кібекску публику. Одному акторови розбилось гниле яйце на лици.

— **Достойні грачі в Монте Карльо.** До берлиньского Tageblatt-у пишуть: В салях рулєтних: Великий князь Николай, переходячи від одного стола до другого, кладе найвисшу ставку, не вижидаючи висліду. Грає рівночасно на чотирох столах, а на случай виграня велить гроші задержати, поки не верне знов до того стола. Денно тратить він 100.000 франків. — Наслїдник шведского престола ставить цїлими годинами по пять франків, причім зводить зі старими жінками дуже часто горячі словні перепалки. — При столї trente-et-quarante: російский великий князь Кирило з своєю жінкою. Они грають малими ставками і що хвилини перечислюють люїдори, які держать в руці. При тім обоє не мають рішучо поводженя, що вповні оправдує пословицю про тих, що мають щастє в любови. — При другім столї trente-et-quarante сидить малий, грубенький франкфуртский купець з двома негарними дамами. Він грає тисячфранковими банкнотами, а жінки бляшками. Спершу виграє він кілька разів по 12 тисяч франків, аж ось щастє відвертає ся від него і він раз по раз програє. До него відзиває ся одна жінка піднесеним роздратованим голосом: „Перестань же на хвилину ставити, за нами знов стоять краяни, при них не зможеш нїколи виграти". Показує ся, що краянами були князь Бернард майнїнґеньский і его жінка Шарльотта. Обоє сейчас щезли. — Виходячи з салї, бачу, як шведский престолонаслїдник живо розмавляє з великим князем Николаєм. Я з'упинив ся; здалека справдї сьмішно було глядїти, як Николай що хвилинки зупинював престолонаслїдника, щоби сконтролювати свої ставки на рулєтах.

† **Померли:** В Сїпяві Лев Вентковский, радник суду краєвого; — в Рудниках Володимир Заґурский, властитель більшої посїлости, презес повітової каси щадничої в Снятинї в 60-ім роцї житя.

Телеґрами.

Відень 16 грудня. На нинїшнім засїданю поставив пос. Кремпа інтерпеляцию в справі директора учительскої семинариї в Коросні. Бар. Ґавч відповідав на інтерпеляциї в справі послїдних арештовань в Чехії.

Відень 16 грудня. Приїхав тут Є. Е. п. Намістник Галичини ґр. Андрей Потоцкий.

Берлин 16 грудня. З Петербурга доносять через Ейдкуни: Рада робітнича, головний комітет селяньского конґресу, центральний і орґанїзацийний комітет социяльно-демократичної партиї робітничої і центральний комітет партиї социяльно революцийної оголосили манїфест, в котрім критикують поступованє правительства і обговорюють економічну ситуацию в Росиї та заявляють відтак, що не будуть платити нїяких податків анї данин державних при контрактах купна і при уплатї будуть жадати лиш золота, при виплатах низше 5 рублів будуть приймати лиш дзвінку монету, що повибирають з кас ощадности і з банку державного вкладки та зажадають виплати золотом. Наконець заявляють, що не допустять до платности таких позичок державних, котрі заключено в часї, коли правительство веде отверту борбу з народом.

Петербург 16 грудня. Рада мінїстрів ухвалила зменшити буджет маринарки на 1906 р. о 30 мілїонів. У воронїжскій і полтавскій ґубернії оголошено обостренний воєнний стан.

Льондон 16 грудня. До „Daily Telegr." доносять з Наґасакі в Японії. Російский пароход з 745 арештованими бунтівниками з Владивостока прибув тут в дорозї до Одеси. Залоґа оповідає, що всюди там настали заворушеня і розрухи, котрі переносять ся також на хіньску територию.

Берлин 16 грудня. Петерб. аґенция телєґрафічна доносять з Петербурга через Ейдкуни: Поміщувані в послїдних днях у всїляких ґазетах вісти, що Іркутск горить, що в Харбінї прийшло до борби межи вірним а збунтованим войском, що також міста Харків і Єлисаветград горять, суть неправдиві.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 15 грудня. Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·— до 8·20; жито 6·10 до 6·30; овес 6·20 до 6·40; ячмінь пашний 6·10 до 6·40; ячмінь броварний 6·60 до 7·—; рішак 11·50 до 11·75; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 8·50 до 9·50; вика 7·70 до 8·20; бобик 6·30 до 6·50; гречка —·— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 50·— до 65·—; конюшина біла 50·— до 70·—; конюшина шведска 60·— до 75·—; тимотка 22·— до 28·—.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).